

Uit een werk van Maurice Zundel († 1975)*

Ieder schepsel deelt in Gods grenzeloze tederheid
en zolang er ook nog maar één is
die in de schuren van zijn eeuwige oogst
niet is binnengehaald
zal Hij nog gekruisigd worden.
Dat is de Hel,
de Hel van God,
de Hel in het licht van het Kruis,
de Hel waartoe wij God veroordelen
en waarvan wij Hem absoluut moeten bevrijden.
Dit is de enige manier
om de oproep van het Kruis te verstaan.
Het gaat over die onschuld van God,
geopenbaard in Jezus.
Het gaat over het Lijden van een God
die moeder is,
oneindig meer dan alle moeders
en wiens moederlijk gevoel van rechtvaardigheid
met zich meebrengt
dat een oneindige onschuld
de plaats inneemt van eindeloze schuld.
En als dát echt zo is,
moet men absoluut alle inzicht omkeren:
het zijn niet wij die moeten gered worden,
maar het is God.
Wij moeten God redden van onszelf,
zoals wij de muziek moeten redden van ons lawaai,
de waarheid van onze waanvoorstellingen
en de liefde van ons bezitten.
Uiteindelijk is het Kruis
de genezing van alle wonden
die God heel de geschiedenis lang
reeds voortdurend heeft doorstaan,
want alle kwaad en onheil
die het Heelal en het Leven en de mensheid hebben getroffen,
zijn evenveel verwondingen geweest
in het Hart van God.
In en voor ons gewond,
wil Hij ons aanwezig laten zijn bij zichzelf,
opdat het Goede van zijn Aanwezigheid,
voor ons echt bron van alle vreugde wordt
en de ruimte zelf waarin onze vrijheid tot leven komt.

* Maurice Zundel, Een andere kijk op de mens. Woorden uitgekozen door Paul Debains, blz. 91- 93..
Vertaling 1996 door M Tant, E. Galle en de Benedictinessen van Bonheiden.
Abdij Bethlehem Bonheiden 2003, reeks Schrift en Liturgie nr. 27. ISBN 90 71837 7 34.